

tydning, og hvis Overveielser man meget gjerne vil kassere alle sammen, hvis man kan, — men det faae vi nu vel at se om nogle Dage. Jeg tænker, at det ogsaa er Meningene, at man fra Regjeringens Side ikke bryder sig meget om Finantsudvalgets Overveielser, og hvad det giver sin Tilslutning. Dette Finantsudvalg har nu en Gang i det ærede Medlems Betragtning om denne Sag rundet op til Noget, som staar over Rigsdagen, ja rundet op til en Slags Overlovgivningsmyndighed, hvis formodede Tilslutning — men ganske vist feil formodede Tilslutning — man mener at kunne bruge som Vidnesbyrd, som Bemyndigelse, ja, som Ret for Ministeren til at gaa forbi en folleklar Lov. Man siger nemlig som saa: Plannen, hvorefter Theatret skulde opføres, har været forelagt for Finantsudvalget, og det har ikke sagt Noget derimod, men dog ere de og de Udgifter der ikke. Nu vil jeg sige, at jeg godt kan erindre, at en Kontrakt om det hele Arbeides Udførelse har været forelagt eller er bleven meddeelt som en Antydning til Finantsudvalget. Den holdt sig smukt indenfor Lovens Summer og havde dog et ret anseeligt Beløb til andre Udgifter. Hvad vedkommer nu Godkendelsen af denne Sag i sine Enkeltheder Finantsudvalget, naar Loven staar der, og Ministeren er bunden til den? Ja, havde Kontrakten lydt paa en Sum af f. Ex. 250,000 eller 400,000 Kr.s Overfridelse af Loven, saaledes som der blev tilfødt, saa nærer jeg ikke Tvivl om, at Finantsudvalget overensstemmende med sin Pligt vilde have henvendt sig til rette Vedkommende og protesteret mod Ministerens Bespielse til at gaa ind paa en saadan Kontrakt, men da Bilagene ikke indeholdt noget Ulovligt, var der ikke Nogetsomhelst for Finantsudvalget at gjøre, og Ministeren kunde jo iøvrigt have bortvist enhver Udtalelse af Finantsudvalget derom som det uvedkommende, han havde jo Loven at udføre Arbeidet efter paa sin Ansvar; altsaa, denne Sag har Intet at betyde. Men, set nu ogsaa, at Finantsudvalget havde gjort sig medansvarlig med Ministeren i denne Kontrakts Indgaaelse og havde været Vidne til og faaet meddeelt, at Ministeriet vilde gjøre disse Overfridelser, hvad havde det saa i og for sig med denne Sag at bestille? Ikke det Fjerneste, det vilde ikke betyde Andet, end at Finantsudvalget var gaaet fuldstændig udenfor sin Kompetence, og at denne Fremgangsmaade fra Finantsudvalgets Side lige over for det Ansvar, som Ministeren maatte bære over for Rigsdagen efter Lovens Bydende, var bleven Kul. Jeg er overbevist om, at Finantsudvalget aldrig vilde bære sig saaledes ad lige overfor Spørgsmaal af denne Natur, men jeg siger, at selv om Finantsudvalget havde gjort Nogetsomhelst, hoorpaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad), der søgte at faae sin Hat anbragt paa de besynderligste Steder, kunde have hængt sin Hat, vilde det dog Intet have at sige med Hensyn til, hvad vi

her have forhandlet, thi det kunde ikke have givet den ærede Minister en Gnist af Ansvarsskyld eller nogen Lempelse i sit Ansvar med Hensyn til Anvendelsen af Loven. Men det interesserer mig unegteligt, at det ærede Medlem nu — og jeg tror, at dette bør tages til Indtægt af os gamle Medlemmer af Finantsudvalget, — en eneste Gang har fundet, at Finantsudvalget betød Noget, men Feilen var, at han denne Gang tillagde det for megen Betydning, og at gaa for vidt er ogsaa galt; man træffer ikke derved det rette Maal. Det ærede Medlem opholdt sig temmelig længe ved de senere Lars Ordfører for Finantsudvalget, og han har vist mig den Tre med udhævet Tryk i sin Betænkning til angive Betydningen af nogle Udtalelser af mig ved en tidligere Leilighed, og dette har forlebet det ærede Medlem for Frederiksberg (Hall), der ganske naturligt her har stolet paa sin Defensor, til at tro, at dette forholdt sig saaledes. Jeg oplyste i forrige Møde, at det var en fuldstændig, en aldeles urimelig Misforstaaelse. Naar det ærede Medlem blot havde læst et Punktum igjennem uden ellers at have kjendt videre til Sagen, — det vil jeg for Resten indrømme, at han kjender ikke meget til disse Forhold, — saa vilde han have set, hvilken Betydningen af de enkelte Udtryk var, idet jeg paa samme Tid, som jeg paa Udvalgets Begne fremhævede den store Belvillie, Rigsdagen vilde vise den daværende Minister, det ærede Medlem for Frederiksberg (Hall), hvis det gik ind paa at bevilge de 77,000 Kr. ud over Lovens Bydende, der Lød indtil 220,000 Rd., ved Siden deraf tillige fremhævede, at dermed maatte vi naturligvis antage, at vi satte Punktum, det vil sige, at vi for Rigsdagens Vedkommende fik Slutning paa denne Sag, og at det var naturligt, at, hvis der kom, — hvad jeg har forklaret, hvad der ligeledes findes i Liden — en Overfridelse af 10—20,000 Kr., hvad Sagen kunde vide, og hvad jeg antog, at det ærede Medlem fra Frederiksberg heller ikke i mindste Maade var vidende om, — hvilket forresten senere er oplyst at være en feil Antagelse af mig, men det ærede Medlems Forhold gav Anledning til at tro, at han ikke var vidende derom, — at det da, siger jeg, var naturligt, at det ærede Medlem lige overfor et saa stort Foretagende vilde se at faae denne lille Sum tilveiebragt paa anden Maade. Dette har, som sagt, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds misforstaaet, han har troet pludselig ved sin Løse Overfugt over dette Forhold at kunne bruge mig. Da det nu mislykkedes for ham i Gaarsmødet, og han havde gravet denne Grav for sig selv — et af disse smaa Huller, som han saa jævnlig ved forskjellige Leiligheder kommer til at grave for sig selv — vendte han det om og fik ud deraf, at det havde ikke Noget at betyde, hvad Ordføreren sagde, han siger saa Meget, saa Gud naade os, hvis vi skulde tage Hensyn til det. Jeg vil nu sige,